

[Aksel Larsen.]

Det fremgår af statsministerens tale, at vigtig lovgivning såvel på det økonomiske som på andre områder må vente, til regeringen har modtaget materiale eller betænkninger fra forskellige kommissioner og udvalg og arbejdsgrupper. Det synes dog klart, at der fra socialreformkommissionen vil fremkomme forslag om det såkaldt enstrengede system, hvilket vi i alt væsentligt kan tilslutte os. Dette har gjort spørgsmålet om sygekassernes indpasning i systemet eller deres selvstændige viderebeståen til et stridsspørgsmål. Vi får jo lejlighed til at diskutere det senere, men jeg kan ikke undlade en bemærkning om, at sygekasseledelserne nu synes at have besluttet at anvende 1,7 mill. kr. af medlemmernes penge til agitation for opretholdelse af sygekasserne som selvstændige institutioner. Vi er jo alle ved lov tvunget til at være sygekassemedlemmer på den ene eller anden måde, og jeg må spørge rette vedkommende i regeringen, om det er korrekt og lovmedholdeligt at bruge sygekassemedlemmernes penge på den måde. For mig at se ville det svare til, om toldvæsenet kunne tillade sig at bruge millionbeløb til offentlig agitation for, at alle skatter skulle være forbrugsskatter.

Jeg skal ikke komme ind på den vedtagne kommunalreform, og hvad der videre kan tænkes at ske her, men jeg kan ikke undlade at knytte nogle bemærkninger til statsministerens udtalelse — jeg tror, det var i TV — om hovedstadsordningen. Som man ved, er socialistisk folkeparti tilhænger af, at vi får en hovedstadsordning opbygget efter samme linjer som den ordning, der findes for de store byområder i provinsen, men vi går ud fra, at det vil man ikke i hovedstadskommunerne kunne forhandle sig til enighed om. Det bliver under alle omstændigheder folketinget, der kommer til at afgøre denne sag, og jeg synes, at regering og folketing lige så godt først som sidst kunne indstille sig herpå.

Regeringen er opmærksom på, at der er noget, der hedder forurening, og den lover at gøre noget for at bekæmpe forureningen. Det kan kun glæde socialistisk folkeparti, som i snart mange år har stillet forslag herom i folketinget, men talt for døve øren, indtil dagspressen opdagede, at her var et be-

betydningsfuldt spørgsmål at beskæftige sig med. Men statsministerens udtalelser herom var ikke just løfterige. Han synes — efter sine udtalelser at dømme — at mene, at før man rigtig kan gøre noget, må der udføres et forskningsarbejde og fastsættes normer og foretages målinger samt tages hensyn til erhvervslivets profitter ved at forurene samfundet. Ja, dette forskningsarbejde burde jo være sat i gang for længst — vi har ivret nok for det — men man behøver ikke at afvente forskningsindsatsen for f. eks. at forbyde salg og anvendelse af svovlholdig fyringsolie eller rens bilernes udstødning, for blot at nævne to eksempler. Jeg henstiller, at regeringen trods akademikerstrejken meget hurtigt udarbejder og fremsætter lovforslag. Ellers må vi jo gøre det.

Statsministeren var glad for den brede enighed om landets udenrigspolitik, han mener at have konstateret. Formentlig ved han, at hvad angår Danmarks sikkerhedspolitik, herunder vort medlemskab af NATO og vor militærpolitik, er SF i hvert fald ikke med i den brede enighed. Vi mener fortsat, at Danmark bør afruste — her kan også spares på statsbudgettet til gavn for valutastilling og samfundsøkonomi — og at Danmark bør arbejde for opløsning af de militære blokke i Europa, hvilket arbejde vi kan bidrage effektivt til ved at beslutte Danmarks opsigelse af medlemskab i Atlantpagten. Forslag herom vil blive fremsat.

Vi agter også at genfremsætte vore forslag om Danmarks forhold til de delte stater, altså om diplomatisk anerkendelse af Nordkorea, Nordvietnam og Østtyskland. Hvad Nordvietnam angår, kan vi ikke tænke os, at regeringen og folketinget er helt upåvirket af Sveriges holdning. Vi mener imidlertid, at Danmark også bør anerkende den provisoriske revolutionsregering i Sydvietnam og samtidig afbryde forbindelsen med marionetregeringen i Saigon.

Statsministeren talte om nødvendigheden af fortsat humanitær hjælp til befolkningen i Biafra, og han kan være forvisset om vor fulde støtte hertil. Det er imidlertid nødvendigt at sige, at humanitær hjælp alene gør det ikke, og at det er helt andre støtteforanstaltninger, der er nødvendige for at gøre en ende på folkemordet i Biafra. Statsministeren siger i sin skriftlige redegørelse — det kan ses sp. 22 i Folketingstidende —